

[Arentoft]

hente hjælp, hvor det kan få det, og da Angola kæmpede mod kolonialismen, var ikke andre lande end Cuba parat. Sydvietnam blev i sin tid – som medlem af SEATO – angrebet af Nordvietnam, og USA, Australien, New Zealand og Thailand ydede straks hjælp ifølge pagten med tropper m. v. Det lykkedes med hjælp fra pressen og andre at vende verdensopinionen, og USA kom til at stå som syndebukken.

I virkeligheden var USA til sidst det eneste land, hvor Sydvietnam kunne hente hjælp – og det kan ikke være forkert, når udenrigsministeren nu udtaler, at ethvert land har ret til at hente hjælp, hvor det kan få det. Derfor anmoder jeg ministeren om at tilbagekalde sine mange nedsættende udtalelser om USA.

Besvarelse (7/11 77):

Udenrigsministeren (K. B. Andersen):

Baggrunden for spørgsmålets fremsættelse angives at være min udtalelse i Brasilien, at »det er enhver regerings ret at bestemme, hvem der skal hjælpe den«.

Må jeg i denne forbindelse blot henvise til mine udtalelser under folketingets udenrigspolitiske debat den 20. april 1972, hvor jeg under Vietnamdebatten blandt andet sagde, »at selvfølgelig har allierede stater både ret og pligt til at komme hinanden til undsætning. Det, vi drøfter i dag, er imidlertid ikke dette helt indlysende princip, som vi ikke kan være uenige om, men spørgsmålet om, hvordan vi når frem fra en håbløs krigssituation til en forhandlingsløsning i Vietnam. Her er, som jeg gav udtryk for, efter regeringens bedste skøn en fortsættelse af krigshandlingerne en hindring, mens en forhandlingsløsning er vejen, og det mener vi kun kan nås, hvis de styrker, der er involveret i krigen, trækkes tilbage«.

Skiftende danske regeringer gav udtryk for en kritisk indstilling til den af USA førte politik i Vietnam. Det kan næppe afvises, at kritik fra mange sider af de fortsatte krigshandlinger bidrog til at føre parterne til forhandlingsbordet og derved banede vej for en fredelig løsning.

Til *justitsministeren* (28/10 77) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Vil ministeren drage omsorg for, at der fra politikontorer og andre offentlige kontorer kun udleveres politivedtægter, der er bragt i overensstemmelse med den gældende retstilstand, så offentligheden ikke vildledes om, hvad man må og ikke må?«

(Spm. nr. 96).

Begrundelse.

Den 14. september 1977 oplyste daværende justitsminister Orla Møller, at tidspunktet for afslutning af arbejdet med revisionen af politivedtægten ikke kunne angives.

Meddelelsen var svar på et spørgsmål fra mig om revision af normalpolitivedtægten.

Som begrundelse for mit spørgsmål havde jeg anført en landsretsdøm af 16. juni 1977, der sagde, at normalpolitivedtægten stred mod gældende ret, idet et forbud mod uddelelse af skrifter på visse områder bl. a. i nærheden af kaserner ikke kunne begrundes med henvisning til § 2 i lov nr. 21 af 1871.

Vestre landsret føjede desuden til, at det af hensyn til det manglende lovgrundlag og af hensyn til grundlovens ord var betænkeligt unødigt at begrænse adgangen til udbredelse af meninger.

Den daværende justitsminister føjede til, at der allerede var taget skridt til at gøre samtlige politikredse bekendt med landsrettens afgørelse.

Der er naturligvis ingen grund til at tvivle om, at samtlige politikredse nu mere end en måned efter mit spørgsmål har modtaget besked om det manglende lovgrundlag for forbudet mod at uddele skrifter bl. a. i nærheden af kaserner. Jeg antager også, at det har været justitsministeriets hensigt, at offentligheden ikke mere ville få udleveret lovumholdelige politivedtægter.

Men ved henvendelse til politiet i 5 af vore større provinsbyer, 3 jyske, 1 fynsk og 1 sjællandsk, nemlig Århus, Aalborg, Viborg, Odense og Holbæk, er der alligevel i sidste uge udleveret politivedtægter, der indeholder det uheldige forbud. Landsrettens dom var en frifindelse af Radikal Ungdom i Århus, der havde delt skrifter med Hørupciterer ud; det er naturligvis interessant, at den lov, man har søgt anvendt i normalpolitivedtægten er fra 1871, en tid, hvor Estrup var medlem af den danske rigsdag. Men det er betænkeligt, at offentlige myndigheder stadig et halvt år